

ЖИВІ І МЕРТВІ

[СОНЕТ]

Живі, живі ми, браття, хоч з могили родом,
Жива в ней, хоч врагами надвое розп'ята,
Свята в ней, хоч зганьблена лежить наша мати,
Ми ей сини, як були, так будем народом!

Но мертвий, мертвий зрадник, хоч життям хвалиться,
Бо він життя святее сам із серця кинув,
Він сам для матері своєї живої згинув,
Він стовп гнилий,— повіє вітер,— він звалиться.

Але і стовп здоровий чи ж наперед не впаде,
Чи ж і кріпкой бурі не звалить підпори,
Не пукне серце, що й не зріло в житні зради?

Послухайте, що правда вічная говорить:
Під найменшим напором зрадник впрах упаде,
Но той достоїн жалю, кого вихр розорить!

Дня 27.10